

Minneord

OSS IMELLOM

Vår venn Kai trodde på et liv både før og etter døden. Nå er han borte. Han døde fredelig i sitt eget og Helenes hjem lørdag 2. november og ble nesten 41 år gammel.

Kai trodde på et liv før døden og var en sann livskunstner. Han var vennlig tilstedeværende i nære samtaler med venner og kolleger, lyttende. Og talende: Han skydde ikke talerstolen og kunne underholde forsamlinger med spisse karakteristikk og finurlig bildebruk. Men han var sjelden sarkastisk. Vanligvis serverte han sine meninger med humor og selvironi. Kai var ikke konfliktenes mann, ei heller et maktmenneske. Han likte best diplomatrollen og fikk lett venner og et solid nettverk.

Kai trodde på et liv før døden og visste at tiden var knapp. Derfor tok han seg tid til alt det andre utsetter: familie, gode venner, god mat og god vin, lange samtaler, seiling, sang og dans. Kai var danseløve, først på fest og sist i seng. Han stilte aldri med handikaptillegg. Det var en ukjent tanke for Kai at hans alvorlige sykdom skulle hindre ham i å iverksette ideer, delta i aktiviteter og i å nå egne mål. Han var klar over at sykdommen kunne forsinke ham og at han av og til måtte gå omveier, men han var overbevist om at det som regel fantes praktiske løsninger på praktiske problemer. Som oftest fikk han rett.

Vi som var så heldige å bli kjent med Kai i voksenalderen er blitt fortalt at han var en viljestærk, liten gutt som visste at han hadde en alvorlig sykdom og at han ikke kom til å bli gammel. Han ble født i 1961 og vokste opp på Røyse på Ringerike, studerte medisin i Oslo, hoppet av studiene en stund og var leder for en IT-bedrift, men returnerte til studier i 1991. I 1995 avla han embetseksamen og begynte deretter turnustjeneste i Kristiansund.

1996 var et turbulent år for Yngre legers forening (Ylf), og Kai kastet seg raskt inn i fagforeningsarbeidet – han var en engasjert sjel. Han satt i Ylfs styre i to perioder og rakk å få mange verv, ikke bare i Ylf, men også i Den norske lægeforening. Vervene reflekterte hans interessebredde; fra turnustjeneste via lønns- og tariffspørsmål til ledelse. Hans mange talenter og varierte bakgrunn gjorde at han yttet viktige bidrag i alle disse sammenhengene. Han deltok alltid like aktivt, etterrettelig og med stor tillit.

I tillegg til sitt engasjement for Ylf og Legeforeningen fullførte han turnustjenesten og begynte spesialisering i pediatri inntil han fikk jobb som leder for seksjonen Medisinsk fagstøtte ved Rikshospitalet.

Kai visste at tiden var knapp, og det er kanskje derfor han var så oppmerksom, raus og fordomsfri. Vi som var så heldige å få dele noe av tiden med Kai som voksen, ble kjent med en ukuelig optimist, en mann som var humørfylt, engasjert og glad i livet. Vi fikk også være vitner til at han møtte kvinnen han hadde drømt om lenge før han traff henne, og hvordan gleden flyttet fast inn hos Kai sammen med Helene. Den siste tiden, etter at kreftsykdommen fikk overtaket, kom det en egen, stille, tilbaketrukket ro over ham.

Kai, vi er takknemlige for at vi ble kjent med deg og for at du rakk å lære oss noe om livet før døden. Du er blant de modigste vi kjenner. Vi kommer til å savne deg og vi sender våre tanker til familien og til din kjære Helene.

Publisert: 9. januar 2003. Tidsskr Nor Legeforen.

